

Taborec

129909
TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov — TABOR je last in vestnik Zveze D. S. P. B. Tabor. — Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič. Urejuje uredniški odbor, odgovorni urednik: Adolf Škrjanc, za lastništvo: Ivan Leročec, upravnik: Jože Jenko.

—::—

TABOR es órgano de la Confederación Tabor de los Anticomunistas Eslovenos Unidos. — Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina

—::—

TABOR is the voice of the Confederation Tabor of the United Slovene Anticommunists

—::—

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S. R. L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 33-7213

—::—

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 851.546

—::—

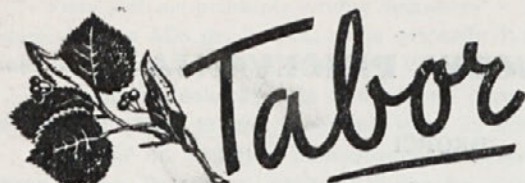
NAROČNINA: Južna Amerika 400 pesov, odn. enakovrednost v dolarja. U. S. A. in Kanada 2.50 dolarja letno; Anglija in Avstralija 1 funt šterling; evropske države 2 dolarja

Naročila, reklamacije in nakazila pošiljajte na naslov upravnika: Josė Jenko, Pedernera 1075, Villa Mađero, prov. Buenos Aires, Rep. Argentina

—::—

Vse dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, Villa Ballester FNGBM, Pcia. de Buenos Aires, Argentina

Domobranci na pohodu. Pot je težka, boj neizprosni. Toda tistih, ki jih je rodila največja stiska naroda, ne zadrži nobena zapreka. Smrt tisočeri, ki so šli pred nami, je samo sveta zaveza, da ne klonemo. Nikoli! Zakaj pred nami gredo Bog — Narod — Domovina!

*Ne uniči nas razdor!
Domobranci, hej, vsi v
zbor!*

(Domobranska pesem)

Marzo 1966

BUENOS AIRES

Marec 1966

OSNOVNI POGOJ

Pravijo o nas: Jugoslovanski monarhisti! — In slišimo: Slovenski separatisti!

Navzlic temu, da smo že na začetku jasno povedali, kaj smo in kaj nismo.

Takrat je bilo rečeno, da smo sračje gnezdo. — Prav! — Smo prvo zares svobodno, demokratično in neodvisno glasilo v vsej zgodovini tiskane slovenske besede.

Ker smo domobranci. Novi Slovenci.

Domobranci so imeli svoja lastna čustva. Vezalo jih je skupno vodilo: Bog — Narod — Domovina. Zato so bili na pravi poti. Navzlic nergaštvu, ki se je vleklo skozi dvajset let in več. Dokazala je zgodovina. Ker je nad vsemi bil osnovni pogoj: Obramba pred komunizmom — svobodna domovina! — Brez tega je vse ostalo postalo tragično ničeva utopija.

Domobranci imamo svoja lastna čustva. Veže nas skupno vodilo: Bog — Narod — Domovina. Zato smo na pravi poti. Navzlic nergaštvu, ki se vleče skozi naš čas. Dokazala bo zgodovina. Ker je nad vsemi osnovni pogoj: Napad na komunizem — svobodna domovina! — Brez tega bo vse ostalo postalo tragično ničeva utopija.

Domobranci so imeli svoje zgodovinsko poslanstvo. Način boja so določale neizbežno dane okoliščine. Ne utopije.

Domobranci imamo svoje zgodovinsko poslanstvo. Način boja določajo neizbežno dane okoliščine. Ne utopije.

Za osnovni pogoj so umirali naši junaki. — Če bo treba, bomo za osnovni pogoj umirali tudi mi.

Ko bo dosežen, si bo narod sam uredil dom po svojih potrebah.

Mi bomo tudi takrat znali zatajiti lastna čustva in po izkušnjah svobode, iz katere črpamo sokove v velikem svetu, skušali pomagati, da bo v danih okoliščinah ta dom za vse Slovence najlepši in najbolj udoben.

Ker nas vodi vsem skupno vodilo: Bog — Narod — Domovina.

DOMOBRANČEVA PRIČEVANJA

DROBCI

1943

(Boj za življenje)

Ričev France in Škrabov Vid sta bila že fanta v letih. Nič zato. Štideset let še ni starost. Zato sta imela pravico misliti, da sta pametnejša od drugih.

Čeprav so pri Ričevih imeli velik grunt in dela dovolj, je France rajši kolovratil preko travnikov v drugo vas, ogledoval poslopja in pobiral zavarovalnino za Vzajemno.

Vid je mislil, da prednjači drugim, ker je posredoval med suho in mokro robo, da sta obdržali pravšno ceno.

Po razsulu Jugoslavije sta se srečala v ljubljanski Farški kleti. Pri drugem litru cvička se postavi France na noge in meni tako glasno, da so vsi prisluhnili:

„Sem France z Dolenjskega in sem prišel sem, da se borim za svoje življenje. Veste, doma je hudič...“

Po italijanski kapitulaciji je France sklepal tako:

„Kar je rdečih, so že vsi v gozdovih... Beli odhajajo proti Ljubljani, da vstopijo v domobranstvo. Zbira jih general Rupnik, da jih spusti proti partizanom. — Živijo, general Rupnik! Živeli slovenski fantje in možje! Zdrobili boste komuniste in jih nagnali iz naših vasi, da bomo zopet v miru živeli. Živeli domobranci! To je naša vojska!“

Ko je bilo cvička že čez zvrhano mero, je momljal:

„Veste, imam samo eno glavo... In... med domobranci imam mnogo znancev... Grem z njimi — na teren... Pri kmetih se še vedno kaj dobi... In če potem kaj prinesem lačnim ljubljanskim škricem, da imam za merico cvička... kaj... kaj to ni borba proti komunizmu, a?“

Mlad, še ne dvajsetleten fant Ivan se dvigne izza sosedne mize:

„Praviš, da si Dolenjec? — Težko generalu Rupniku, če bi bili vsi Dolenjci tvoje sorte! — Jaz grem jutri k domobrancem... —“

France in Vid sta se spogledala. Če bi ne bilo v njunih glavah toliko cvičkovega duha, bi najbrž zardela...

Potem so se razšli.

Vid je stisnil Francetu roko in šepnil:

„Jutri pridi!“

„Bom.“

Tiste dni so prihajale trume beguncev v Ljubljano. Največ z Dolenjskega. Kar je bilo pri močeh, se je prijavilo k domobrancem. Le malo, zelo malo jih je ostalo na Francetovi in Vidovi strani...

Iz tehnične šole, kjer je bilo glavno domobransko zbirališče, je odmevala pesem. Orila je tudi za onimi, ki so že odhajali na boj...

Ivan je bil dodeljen domobranskemu železniškemu oddelku. Čuval je progo mimo Borovnice, preko Rakeka do Rauber komande in nazaj; pa preko Ljubljane in Grosuplja do Kočevja. Ostali so odšli na postojanke. Prvi pohodi so se pričeli pod samo Ljubljano, pri Lavrici, preko Iga in Pijave Gorice. Ustanovljene so bile postojanke v Škofljici, Šmarju, Grosuplju, Višnji gori, Stični, Velikem Gabru... Zadnja na tej črti je bila ona na Občinah. Občine leže med Trebnjem in Žužemberkom, koder je pot vodila v partizansko gnezdo — Belo krajino.

Ričev in Škrabov sta se zopet znašla.

„France, prav imaš... Kaj boš obešal glavo na kol! Jaz tudi ne grem nikamor, čeprav sem z njimi... — Bom že dobil kakšnega oficirja pri štabu, da mi bo pomagal držati glavo na varnem med ljubljanskimi zidovi. Saj bi postal celo župan, če ne bi zašli v to godljo... — Nekoga bodo menda tudi potrebovali za raznašanje papirjev iz pisarne v pisarno. Za to bom menda kar pripraven; saj sem znal prodajati suho robo...“

„Morava pokazati, kako sva za Rupnika!“

„Seveda. — Če bodo njegovi domobranci rešili druge, bodo tudi najini glavi...“

„Tako je.“

France se je potlej boril s črno borzo in deval izkupiček na kup. Čim večji je bil kup, tem bolj je nagovarjal vsakogar, do kogar je prišel:

„Hej ti! — Kaj pa čakaš? — K Rupnikovim domobrancem pojdi! — Čim več vas bo, tem bolje... —“

Vid je razkazoval svojo borbenost pred štabnimi vrati. Četa, ki je med petjem korakala mimo, ga je zdramila iz globoke zaskrbljenosti... —

France in Vid sta se še vedno sestajala v Farški kleti tam ob širokem Kongresnem trgu. Kdor ju je le hotel poslušati, sta mu pripovedovala o domobranskih junaštvih, ki so osvobodili domovino pred komunističnim naskokom...

„Imamo postojanke do Novega mesta in preko... — Kmalu bo red in mir. Vas za vasjo čistimo partizanskih tolp... In Angleži so z nami. Vse je v najlepšem redu...“

Če bi poslušalci povprašali same domobrance ali celo njihove poveljnike, ne bi slišali toliko hvale, kot sta je bila polna cvičkarja iz Farške kleti ob širokem Kongresnem trgu...

Položaj na svetovnih frontah se je vedno bolj jasnil in zavezniki so strli osišče. Nemška okupacija je prenehala. Njeni vojaki so odhajali iz dežele.

Domobranci, ki jim nista lagala samo France in Vid, so verjeli v Angleže in šli k njim v Avstrijo iskat pomoči proti rdeči pošasti, ki je z vso krvavo težo legla čez domovino...

Na prošnjo za pomoč so jih Angleži razorožili in poslali na Vetrinjsko polje počivat — pred grobiščem...

Za veliko lažjo je prišla velika, grozna resnica...

Angleži so bojovníke za svobodo naložili na kamione, zastražili s strojnícami in odpeljali v smrt...!

Tudi njihov vrhovni poveljnik general Rupnik je šel za njimi. Isto pot. Isto pot velike resnice. Neusmiljene resnice. Čeprav je bil odstavljen. Čeprav ni bil več prezident. Čeprav je odgovornost prevzel Narodni odbor...

Od takrat je naš Kočevski rog za sramoto velikemu svetu...

Mrzel grob pobitih slovenskih bojovníkov za svobodo... za življenje svojega naroda... —

Civilni begunci so se stiskali pod zasilnimi šotori. Vsi obupani so čakali na vrsto... Tudi zanje ni bilo odgovornosti Narodnega odbora, ki je prevzel oblast! Samo zdravnik dr. Valentin Meršol je za zastopstva izbeglih občin pregovarjal Angleže. Samo dr. Valentin Meršol, ki ni imel nikakšne zveze z Narodnim odborom, je pregovoril Angleže, da niso poslali še civilnih beguncev v smrt.

„Dovolj je, da ste nam ugonobili cvet naroda; pustite vsaj ovelo listje!“

Vsa čast in večna hvaležnost dr. Valentinu Meršolu!

Potlej so se preživeli ostanki slovenske žaloigre razpršili po taboriščih Avstrije. Iz ljudi s častjo, vestjo, dušo in čustvi so postajali — DiPi. — DiPi... Produkt zmagoslavja največje vojne — rekli so: zadnje vojne — proti nasilju nad človekom...

... Spittal na Dravi! — Konjski hlevi in preperale barake... Bivališče bivših ljudi — DiPijevcev... — Trikrat na dan je klical glas sirene. Kakor da bi prihajal iz ržene bilke. Trikratni klic sirene je seštel 1250 do 1500 kalorij... Izračunali so namreč, da je to za DiPijevce, za produkt zmagoslavja nad nasiljem proti človeku ravno pravšna mera...

France je kmalu spoznal, da se bo tu zopet treba bojevati za življenje. Mogočno orožje v njegovih rokah so postajale krušne karte in cigarete...

Vid je odšel preko hribov na italijansko stran in tam začel svoj za-grizen boj za življenje...

Samo Ivan, samo domobranec Ivan, ki je ušel krvnikom izpred cevi, je plašno stal v dolgi vrsti DiPijevcev, ko je zatulila sirena, in pohlevno čakal 1250 kalorij...

Ker za DiPijevce vrata v zmagoslavje svobode niso bila več odprta, so se s ponižanimi dušami razpršili po vsem svetu. V pričevanje. V opomin. France, Vid in Ivan so priplaval na valovih oceana do Severne Amerike... —

1963

(Boj za čast)

Luka Samsa — nekateri so mu rekali: gospod doktor: je prirajžal v Severno Ameriko nekaj let pred novonaseljenci. Zato je med novimi prišleci imel veljavo. Bil je že domačin in je poznal razmere. Mnogi so se zatekali k njemu po pomoč. Zlasti je bil podkovan v predpisih za prihod novih naseljencev iz Evrope. Bil je vljuden in darežljiv. Toda pri delu in v govoru počasen. Zato se večkrat ni znal uveljaviti. Še svetovne politike, kjer smo Slovenci najbolj doma, ni znal pravilno tolmačiti. Bil je vedno vzadaj in ni znal gledati v bodočnost. Sodobnost ga je potiskala v molk. Zato svetovnemu položaju ni škodoval... Tudi cilja ni videl čisto jasno pred seboj. Le če so mu ga kazali drugi, ki so bili zviti kot kozji rog, je capljal za njimi... Vedno za njimi... Upal je, da bo tudi tako prišel do cilja... in se uveljavil.

Njegov pomočnik je bil bišji visokošolec gospod Lovro Dermastja. V Ameriko je prišel z ostalimi razseljenci. Dober in prijazen. Pobožen mož! Mnogo je pisal. Če bi zbrali vse, bi bilo menda kar za knjigo. — Govoril je rad pri prireditvah in sestankih. Sploh je rad pokazal, da v znanju ni med zadnjimi. — Svoje čase v domovini je bil med legionarji; med domobrance pa se ni pomešal. Skrival se je po štepanjevaških uticah in podstrešnicah. — Imel pa je smisel za družino. To pa... Zares!

Novonaseljenci v Ameriki zlasti v Clevelandu, Ohio — so kar v redu pričeli z delom. Poprijeli so na kulturnem in gospodarskem področju. Tako je bil splošen napredek zagotovljen. Nekateri so pomnožili že obstoječa društva; drugi — malodane isti — so ustanavljali nova.

Društveno izživljanje je buhtelo kot včasih doma.

Tudi Luka Samsa in Lovro Dermastja sta se udeleževala društvenega življenja. Včasih sta tudi spregovorila, če sta bila v to svrho naprošena...

Na pobudo iz Argentine je tudi v Severni Ameriki — zopet v Clevelandu, Ohio — začelo delovati Društvo slovenskih protikomunističnih borcev (DSPB). Bili so bivši domobranci, njih sorodniki — in sploh Slovenci, ki imajo zadosti razlogov, da o komunizmu nočejo nič slišati. Društvo je zato imelo namen, da pove svetu, kaj je komunizem, kaj je delal v domovini, kako je osvobajal slovensko rajo in kaj namerava za bodoče. Pa da pove, zakaj so nastali Rupnikovi domobranci, kaj so bili, kako so se bili proti

rdeči pošasti... Da bi svet zvedel resnico o tistih 12.000, ki so šli v smrt kot edini, izključni slovenski junaki za svobodo vseh ljudi... In pa, da ne bi bili pozabljeni naši najljubši preživeli soborci — naši invalidi — in ne bi ostale brez toplote naše skrbi domobranske vdove... — —

Leta so tekla in bilo je soglasje. Ob spominu na mrtve brate je bila enotnost preživelih naš ponos.

Samo Ričev France in Škrabov Vid, pa Luka Samsa in Lovro Dermastja so se začeli počutiti nerodno. Vse, kar je to društvo delalo, je bilo zanje udarec naravnost v sredo potuhnjene vesti...

Kaj so doprinesli, da bi svet bil obvarovan pred rdečo kugo?

„Veste, imam samo eno glavo... —“

In 12.000 mrtvih junakov...?

Luka Samsa pa je itak hodil daleč za časom... Daleč... —

Ričev France, Škrabov Vid, Luka Samsa, Lovro Dermastja so bili razočarani... —

Ker se je vest iz potuhnjenosti oglašala vedno bolj, je nekaj bilo treba storiti... So itak že preveč čakali... Skoraj devetnajst let... V teh dolgih letih so že strohnele kosti dvanajst tisočev...

„Ne vidite, ljudje božji...? — Domobranstvo je sploh bilo nepotrebno... Njih vodja in ustanovitelj general Rupnik je bil čisto navaden nemški plačanec...!“

Bivše bojevnike je boželo... bolelo...

Ričev France, Škrabov Vid, Luka Samsa in Lovro Dermastja so pljunili na 12.000 mučencev... Preživelim bojevnikom so onečedili čast...

Toda Ričev France, Škrabov Vid, Luka Samsa in Lovro Dermastja so bili politično visoko izobraženi... Elitna manjšina!

Vse to se je dogajalo na svetu. Tudi protestanti so obdržali Kristusove misli, vodstvo pa vzeli papežu in ga prenesli na Martina Lutra...

Tudi Ričev France, Škrabov Vid, Luka Samsa in Lovro Dermastja so trdili, da so domobransko idejo obdržali... (Boj proti komunizmu je danes zelo v modi!) Da pa bi bila vest bolj mirna, so pač morali zamenjati osebe za odbor... ODBOR...

Mislili so, da bo ves svet pozabil na dejstva, ki so se dogajala v domovini za časa druge svetovne vojne; da so pozabljene žrtve, ponižanja in muke pri ustanavljanju slovenskega domobranstva in protikomunističnih postojank, pozabljen ogenj in kri, pozabljene vse žrtve, mrtev resnični duh pravega domobranstva, strohnelo javno mnenje, ki je za Rupnikovim domobranstvom združilo ves narod proti komunizmu... — —

DSPB je sklicalo sestanek v nedeljo popoldne. Da pove in obrazloži izmišljene klevete in določi točne smernice. Prišli so mnogi. Tudi oni, ki so že klecnili pred politično visoko izobraženimi...

Na oder stopi Ivan. Bivši domobranec. Heroj, ki je ušel izpod tisoč

V prejšnji številki smo priobčili majhen del množic, ki so leta 1942 v spokorni procesiji na Rakovnik izpričale slovensko odločitev v času krvave zmede. Danes za tiste, ki jim je bilo „težko merodajnim v Londonu dopovedati, da je bila ta samoobramba neizogibna“, prinašamo še en neskončno majhen drobec množic, ki so se takrat zbrale za škofom Gregorijem in vsemu svetu izpričale, kakšna je stiska slovenskega naroda. Te iste množice so tudi danes krvavim oblastnikom v domovini strahotna mora, ki jim ne pusti v miru spati. Narod samega sebe ni in ne bo nikoli izdal! Komunisti to vedo! Mi pa naj bi na to pozabili samo zaradi ugleda posameznikov, ki so svojemu rodu dolžni težek obračun?

strelov, junak, ki je videl, kako je smrt kosila tisoče bratov, ker so bili — domobranci... Z mirnim, pa trdim in rastočim glasom začne:

„Pozdravljeni! — Ne mislim omenjati ljudi, ki omalovažujejo naše društvo ter s tem žalijo pomorjene domobrance, ki so žrtvovali vse — življenje in srce — za svobodo domovine, čeprav je niso mogli osvoboditi...

Ker je niso smeli! Prepovedali so jim tisti, za katere so jim rekli, da so bili njihovi zavezniki... Kakšna laž! — Na prošnjo za pomoč in varstvo, po katero so se zatekli prevarani, so dobili — Vetrinje! Dobili so vračanje domobrancev in Kočevski Rog! — Povejte, preživele priče, kako se je zgodilo! Povejte, kako smo šli k zaveznikom, ki so v resnici bili le

naši krvniki! — In danes so med nami nekateri, ki skušajo žaliti dostojnost pomorjenih! Toda zapomnite si: Pot v večnost, kamor so odšli naši bratje, je odprta vsem! Po njej bodo šli tisti, ki so naredili ta zločin in prelili nedolžno kri. Šli bodo tudi tisti izmed nas, ki žalijo čast pomorjenih. Tudi ti ne bodo prejeli belega venca, ki ga naši mrtvi bratje spletajo za svoje zveste prijatelje. — Slovensko domobranstvo je namreč bilo potrebno! To vsaj vi veste, ki ste ostali živi. Ustanovljeno je bilo v sili, da brani narod pred silo. Bilo je sila proti nasilju. — Tudi jaz sem bil pribežnik v belo Ljubljano. Vstopil sem v domobranske vrste, ki jih je tisti čas organiziral general Leon Rupnik. — Vsak demokratičen in pošten človek je takrat klical: Živio, general Rupnik! In domobranci smo ga nazivali: Oče. — Nikdar in nikjer nisem takrat slišal, da bi kdo vzklikal politikom in proslavljal njihove zasluge, kakor to hočejo danes delati nekateri med nami. Ko je narod tekmoval s smrtjo, so stali ob strani. Šele, ko so mislili, da je zmaga dosežena, so tik pred koncem proge, dne 3. maja 1945, hoteli tekmovalcu vzeti prvenstvo. Toda zaobrnil so v smer, kjer je bil prepad — Vetrinje! — — Zato molčite tisti, ki niste z mezinem mignili, ko je narod tekmoval s smrtjo! In če so bile napake, ste prav vi edini, ki niste pozvani, da po dvajsetih letih kažete nanje. Nimate pravice! — Kdor namreč ne izraža dobrega mnenja o generalu Rupniku, ne more soglašati z domobransko idejo in si ne more lastiti nobenih zaslug za pohode, ki so uničevali komunizem! Pa še več: Kdor hoče mimo domobranstva, gre tudi mimo mučeniškega škofa Gregorija Rožmana. Slovenski domobranci, general Rupnik in škof Gregorij Rožman so bili neločljiva povezava, ki je izšla iz ljudstva! To so trije pojmi svobode slovenskega naroda. Zato je tudi tisto društvo, ki to priznava, edino upravičeno, da jih kaže kot svetel vzgled. Kajti slovenski domobranci, general Rupnik in škof Gregorij Rožman so itak že v granit vklesani heroji, ki jim bo zgodovina dala zaslužen častno mesto. Morda že ni daleč čas, ko bo v vsaki slovenski vasi stal za te heroje spomenik — višji kot Triglav. Segal bo preko oblakov do samega neba. Imel pa bo stopnice, po katerih bomo šli vsi, kadar bomo poklicani. Čaka! nas bodo naši mrtvi bratje domobranci, ki bodo tiste, ki si bodo z življenjem to zaslužili, okrasili s cveticami in od zvezda do zvezda bo odmevalo:

Mi smo slovenske zemlje čuvarji;

z nami je narod, z nami je Bog! — —“

Ko je Ivan končal, so se zbrani zdrznili. Objeli so se preko ramen in zapeli domobranske pesmi, da je odmevalo preko vseh zemeljskih celin, kjer čakajo na znamenje, ki bo pozvalo v tabor borce za Boga, Narod in Domovino...

Bodo vsaj takrat Ričev France, Škrabov Vid, Luka Samsa in Lovro Dermastja z njimi...? — —

Na pohodu

Od Gorjancev veje lahen jesenski vetrič. V dolini Krke šumijo drevesa. Pozna noč je že. Soparna in temna. Kot usoda našega naroda tiste dni.

Le tu in tam pokuka mesec izza oblakov. Takrat vrže medlo luč na vojsko slovenskih svobodnjakov — domobrancev. Na trgu se zbirajo v čete. Namenjeni so daleč tja čez zelene Gorjance na Žumberško.

Ta vojska, pripravljena na ognjeni pozdrav, izvira iz istih vrst, ki so nekoč v daljni preteklosti bile boj za staro pravdo. Le namesto zimzelena blešči na njihovih kapah slovenska trobarvnica.

Veseli so. Polni vere v zmago gredo v temo. Dolina pod Gorjanci je že za njimi.

Med gostim bukovjem se vzpenjajo na goro. Rezek žvižg nočne ptice pretrga tišino. Kakor v opomin, naj hite. Oster in grozeč je njen pisk. Stari ljudje so se je bali. Njeno skovikanje pomeni skorajšnjo smrt. Naši fantje se je ne boje. Mnogokrat so že slišali njeno smrtonosno pesem, pa so le odnesli pete.

Pot se vleče v neskončnost. Strma je in bojna oprema teži.

Vrh Gorjanskega pogorja počivajo. Pričakajo čet, ki so prišle od kostanjeviške ter novomeške strani. Nato skupaj zopet dalje.

Pokrajina izgublja svoj čar. Lepi dolenjski gozdovi so ostali za njimi. Prebijajo se skozi revno grmičevje in med visokimi apneničastimi skalami, ki kipe proti nebu.

Pred njimi se odpre nov svet. Žumberško. V petnajstem stoletju so se naselili v teh skopih krajih „uskoki“ ali „pribegi“. V tej novi domovini so služili pod različnimi prapori kot vojaki-najemniki. Najrajši pri tistih plemičih, ki so dobro plačali prelito uskoško kri.

Časi pa so se spremenili in z njimi tudi ljudje. Namesto roparskih uskokov sedaj žive na tej zemlji ljudje, katere v tej dobi nazivamo z imenom „Vlahi“.

Sedaj stoje tu naši domobranci z namenom, da se zaleté v samo rdeče gnezdo. Z vsakim korakom so bliže. Govoriti je strogo prepovedano. Domobrancu Janezu pa se kljub prepovedi razveže jezik in meni, da tako težkih trenutkov ni doživljal celo takrat, ko je moral z naglico odkuriti izpred Maričkinega okna in pri tem imel še smolo, da je padel v ugašeno apno na vrtu... —

Dolenjci postajajo nestrpni. Vsak čas bo pričel krvavi ples in huda bo predla onim tam preko, ki se še vsi omotičeni pozibavajo od večernega mitinga.

Iz stotine grl zaori na naskok. Mitraljezec Janez skoči med zmedo in kosi s tako vnemo, kot da je na domačem travniku.

Osvoboditelji se zaletavajo kot brez uma, njihove tovarišice pa jih pozivajo na boj, vreščeč kot splasene kokoši. Dolenjci imajo pač svoj dan in hvala Bogu bo moral reči vsak tisti, ki je odnesel zdravo kožo iz tega živžava.

Obilen je plen, ki so ga v begu pozabili rdeči uskoki. Domobranec Cene ima vtis, kot da se je znašel v kaki turški džamiji ob pogledu na vso to pisano šaro. Poleg vojaškega materiala je videti tu polne vozove kmetškega blaga, prepojenega z znojem dolenskega kmeta.

Naše ljudstvo je radostno ob pogledu na domobrnce ko se vračajo zopet na Slovensko. Pošteno ste jih naklesali, menijo ljudje. Da, pošteno so jih... pa ne samo enkrat. Morda stokrat. Zakaj izhaja! so tile mladeniči iz našega kmetškega ljudstva, ki ni poznalo drugih učenosti, nego samo tri glavne vrednote katere so: Bog — Narod — Domovina!

Boriti se za te vrednote ni sramotno, temveč je častno. Oglejmo si dobro in z zanimanjem to sliko naše slavne preteklosti, da bomo tako imeli prave pojme o vsem tistem, za kar so dali življenja tisoči najboljših hčera in sinov slovenskega naroda!

Ponosne vojske Slovenskih domobrncev ni več. Pomorjena in razmetana počiva širom naše lepe zemlje. Spomin na njo pa ostane drag v sreih vseh Slovencev in bo živel vekomaj!

Fant z Dolenjske

VZROKI IN POSLEDICE

Od liberalizma ustvarjeni, še nezavedni in neorganizirani proletariat je marksizem izkoristil tako, da ga je storil zavednega in ga organiziral za razredno borbo. Tam, kjer je delavec postal suženj, kjer ni bil deležen dohodkov, ki si jih je s svojim delom zaslužil — in kjer je bil žrtev vsemogoče materialne in osebne špekulacije imovitih, je bil primoran, da se organizira kot razred. Iz tako ostrih nasprotij se je rodilo zelo napeto socialno stanje, ki je moralo nekega dne povzročiti politično eksplozijo, ki je razmajala vso ideologijo in življenje liberalnega sistema.

(Gen. Leon Rupnik v govoru dne 26. 1. 1938 v Kragujevcu)

SLOVENSKO DRŽAVNO GIBANJE

v Argentini

Buenos Aires, 30. avgusta 1965

Uredništvu „Tabora“
preko g. inž. Antona Matičiča
Igualdad 1110. Villa Ballester FNGBM
Prov. Buenos Aires, Argentina

Spoštovani gospodje!

V prilogi dostavljamo Izvid k Vetrinjski žaloi gri, sestavljen od Zgodovinske komisije SDG, s prošnjo da ga objavite v „Taboru“

Prepis tega izvida smo poslali tudi naslednjim uredništvom: Slovenska pot, Slovenska država, Smer v slovensko državo, Klic Triglava in Vestnik.

Prepričani smo, da boste naši želji ustregli in če je le mogoče v eni sami številki. Zaradi vašega in našega ugleda, kakor tudi zaradi istočasnega informiranja javnosti, je potrebno, da se to zgodi čim prej.

Prav lepo vas pozdravljamo!

Za S. D. G.

(Pečat)

Dr. Stane Zupan

P. S. — Za Opombe in Prilogo priporočamo droben tisk.

SLOVENSKO DRŽAVNO GIBANJE**IV. Poverjenišтво za posebne naloge**

Zgodovinska komisija

Buenos Aires, 15. avgusta 1965

IZVID K VETRINJSKI ŽALOIGRI

Zgodovinska komisija SDG v Argentini je kot nepristranski organ v slovenski javnosti in politiki začenši od 4. aprila 1965 pretresala gradivo o Vetrinjski žaloi gri.

Pri svojem delu se je komisija strogo držala načela, da je samo zgodovinska resnica temelj zgodovine in, da ta sloni neizbežno na principu dejanskega in resničnega popisa zgodovinskih dogodkov. Dejstva in dogodki pa morajo biti dosledno povezani v pogledu vzročnosti in posledic, ki so jim sledile.

S tega stališča je na dlani zaključek, da so ugotovitve in pričevanja Narodnega odbora za Slovenijo kot so — odgovornega in prizadetega organa za Vetrinjsko žaloigro, že samo zaradi njegove dejanske vloge in zadržanja ob dogodkih za zgodovino subjektivnega pomena in tako predstavljajo samo gradivo, iz katerega je šele ob vzporednem preučevanju drugih razpoložljivih podatkov možno raziskati celotno stvar in dognati pravo resnico.

Pred vsem je komisija ugotovila, da Narodni odbor za Slovenijo kot subjektivni ustvarjalec zgodovinskih dogodkov okoli Vetrinjske žaloigre, sploh ni poklican, še manj pa opolnomočen proglašati lastni popis svoje dejavnosti za zgodovinsko resnico. Najmanj pa so k temu poklicani posamezniki iz tega odbora.

Podlago za preučevanje zgodovine o Vetrinjski žaloigri tvori naslednje gradivo:

1. Prvo poročilo Narodnega odbora za Slovenijo z dne 1. junija 1945, napisano po predsedniku dr. Basaju in overovljeno po dr. Bajlecu, članu NO (Vestnik, št. 9/64, stran 189—193) — prepis v prilogi temu izvidu.

2. Dnevnik načelnika štaba Triglavske divizije SNV p. polkovnika Ivana Drčarja.

3. Spomini poveljnika 2. polka SNV p. polkovnika Vuka Rupnika.

4. Poročilo o Vetrinju dr. Valentina Meršola.

5. Poročilo dr. Jožeta Godniča — Rim in „Vetrinjski črni dnevi“.

6. „Vetrinjska tragedija“, ki jo je ZSPB izdala po svojem zgodovinskem odseku za 15. obletnico.

7. „La Tragedia de Bleiburg“ (Pliberška tragedija) — Studia Croatica.

8. Razna pričevanja.

Iz tega zgodovinskega gradiva sledi, in komisija SDG kot nepristranski organ ugotavlja:

I. — da Vetrinjska žaloigra temelji na nizu dogodkov, ki slovenski javnosti do sedaj še niso bili pojasnjeni, ki pa so za zgodovinsko odgovornost NOS bistvene važnosti, ker so kot člani v pogubonosni verigi neizogibno in neusmiljeno to žaloigro povzročili:

1. Zvičajno izkoriščanje slovenskega prezidenta generala Rupnika za politično-diplomatske opravke pri Nemcih v korist Narodnega odbora za Slovenijo in to ravno v času, ko so ga okoliščine zahtevale celega pri vojaških operacijah na bojišču.

2. Zarotniški sestanki in nastopi častnikov „ljubljske garnizije“, ki jih je začel, netil in vodil NOS proti generalu Rupniku, vrhovnemu poveljniku Slovenskega domobranstva (z dne 2. 5. 1945) in nespornemu vojaškemu strokovnjaku, ko je bila bitka za Slovenijo v polnem razmahu.

3. Podtalna propaganda proti slovenskemu vojskovodji med enotami, ki so bile zapletene v operacije na terenu v zvezi z uničujočim razkrajanjem teh enot z nesmiselnimi vestmi (zvez z zavezniki ni bilo!), da bojevanje nima več pomena, ker da bodo itak Angleži prišli in Domobranstvo

(SNV) po kratkem umiku čez Sočo ali Dravo z oklepniki pripeljali nazaj v Ljubljano.

4. Tretjemajski nastop NOS je imel za posledico operativno zapoved varnostnega poveljstva Nemcev, da se opusti borba na položajih bojišča znotraj dežele in, da se enote osredotočijo v in okoli Ljubljane. To je bilo porazno za domobransko vojsko, ki ni mogla nadaljevati obrambe svojih položajev proti komunističnim enotam, ki so na ta način brez vsake težave vnikale v praznine fronte, povzročene zaradi umika srbskih, ruskih, grških in nemških enot.

5. Skrajno nerazsoden je bil zlasti načrt NOS o razorožitvi nemške armade ravno v trenutku, ko je ta skupaj s hrvaško vojsko (sicer v lastnem interesu, ki pa se je slučajno skladal z vitalnim interesom Slovenije) ščitila slovensko ozemlje pred poglavitnim sovražnikom t. j. komunističnimi enotami na glavnih operativnih smereh.

6. Zato je bila usodepolna napaka NOS, ko je odstavil generala Leona Rupnika s položaja vrhovnega poveljnika Domobranstva odnosno SNV v trenutku, ko je bila vojaška situacija najbolj kočljiva, tem bolj, ker NOS ni razpolagal z novim poveljnikom, ki bi bil dorastel situaciji. To napako je namreč general Rupnik videl in jo kljub skrajno nelojalnemu postopanju sovražno razpoloženega NOS skušal omiliti s tem, da je svojega sina Vuka prosil, naj ostane do zadnje in skrajne možnosti pri domobranski vojski ter rešuje, kar se še rešiti da.

Iz „Spominov poveljnika 2. polka SNV p. polkovnika Vuka Rupnika“ je namreč razvidno, da je spričo nekorektnega postopanja zarotnikov in novih oblastnikov okoli NOS in SNV takratni major Rupnik hotel opustiti vsako nadaljnje sodelovanje z NOS in SNV in spremiti svojega očeta v negotovo tujino. In ravno tej poslednji vojaški želji že odstavljenega vrhovnega poveljnika Slovenskega domobranstva se je zahvaliti, da je Vuk Rupnik ostal pri vojski in ji odločilno koristil ter dosegel razveljavo operativnih zapovedi SNV št. 1 in št. 2, ki sta odredjali takojšen umik po brigadah* in to po shematično, poldnevnikom podobno začrtanih nehodnih smereh, in tako preprečil neizbežen polom že 5. maja 1945.

7. Dokler politične okoliščine niso primerne in dokler politiki niso v stanju zagotoviti narodu boljše rešitve, nimajo pravice onemogočati vojski na bojišču, da le ta odleča po strateških, vojno-političnih in moralnih načelih o usodi naroda v brezupnem položaju. Ker NOS ni imel, kot so dogodki pokazali, pravilne in politične in vojaške koncepcije, je jasno, da je s svojim postopanjem nujno moral zabresti v neizbežen polom.

* Brigade so tedaj obstajale samo na papirju v načrtih NOS, in bi lahko nastala zmešnjava, ker ni bilo znano katera enota v katero brigado spada.

NOS je dejansko prevzel oblast dne 5. maja 1945 dopoldne. Vse do 8. maja zvečer, ko so se začele umikati enote SNV določene za zaščito Ljubljane s položajev, — torej **tri dni in pol** — je NOS zapravljaj predragocen čas, ne da bi sploh kaj ukrenil. Ljubljanska radio oddajna postaja je bila v teh dneh pod dejansko oblastjo NOS, ki je ni izrabil zato, da bi sporočil narodu, sovražnikom in zaveznikom, da je prevzel oblast. Prav tako NOS ni storil ničesar, da bi praktično in koristno uveljavil svojo oblast, niti je dosegel mednarodno priznanje. Ker komunistični sovražnik s svojim vojaškim nastopom v tem času ni izsiljeval umika SNV — bil je z njo samo v rahlem dotiku — in zaradi spredaj navedenih dejstev, je bil po NOS zapovedani umik slovenske vojske prezgoden in za takratne okoliščine neprimeren.

8. Ko v teku 9. in 10. maja NOS še vedno ni dobil nobene zveze z zavezniki, mu je tako zvezo na koroški meji, na prošnjo predsednika prvega slovenskega parlamenta g. Franceta Kremžarja, šele 10. maja 1945 omogočil uspešni naskok enot SNV pod vodstvom poveljnika 2. polka, na 13. komunistično brigado pri Borovljah. Zopet je potekel čas od 10. maja zvečer do 13. maja opoldne, ko so enote SNV, na povelje generala Krennerja zapustile svoje položaje za zaščito Dravskega mostišča in beguncev. Tudi ta skrajno dragoceni čas je NOS zanemaril in ga ni bil sposoben izrabiti za razčiščenje svojega in položaja SNV. Nasprotno! Iz neodpušljive naivnosti je prepustil golemu naključju usodo SNV in beguncev — brez jasnega dokončnega dogovora in poročila — ter je to usodo navezal na samovoljo takratnih komunističnih zaveznikov, pred katerimi je celo privolil razorožitev Slovenske narodne vojske.

9. Akt razorožitve SNV sam in prestop Drave pod „varstvo“ Angležev, zaveznikov komunistov, je posledica nezrelosti in absolutnega pomanjkanja čuta odgovornosti NOS, ki je grešil v dveh smereh:

a) Narodni odbor za Slovenijo je po svojem poveljstvu dal razorožitveno povelje SNV navzlic dejstvu, da se je nahajal kot vlada na slovenskem narodnem ozemlju, proglašenem dne 3. maja 1945 za zvezno državo kraljevine Jugoslavije in navzlic dejstvu, da revolucija v lastni državi še ni bila končana, ter je vso svojo lastno državno organizacijo za obrambo in varnost naroda in ozemlja izročil tujim oboroženim silam in tako postal dejanski izročevalec naroda sovražniku na milost in nemilost. Po drugi strani pa implicite tudi priznal nedoslednost, nezakonitost in menarodno nepravilnost vseh svojih dejanj tekom okupacije in svojih izjav z dne 29. oktobra 1944 in 3. maja 1945.

b) Slovenska narodna vojska je od trenutka razorožitve dejansko prenehala obstojati kot vojska in se je proti volji moštva spremenila v goloroko ljudstvo, uniformirano zaradi lažjega registriranja, spoznavanja in preganja. (Sledi)

SENATOR FRANK LAUSHE — 70-LETNIK

S precejšnjo zamudo — ker je novica prišla do nas v Buenos Airesu, ko je prva dvojna številka letošnjega *Tabora* že bila lomljena —, pa zato tem bolj pristrčno, iskreno in hvaležno se na tem mestu pridružujemo tistim legijam, ki so dne 14. novembra 1965 izrekale svoje čestitke za 70-letnico velikemu slovenskemu sinu, izrazitemu ameriškemu demokratu in svobodnjaku, senatorju Franku Laushetu. K temu nas ne sili samo doživeti občutek hvaležnosti do našega prijatelja in zaščitnika, ampak tudi rodoljubni ponos Slovencev in protikomunistov, ki ne bodo nikdar pozabili upanja, ki nam ga je vzbudil toliko upoštevan senator Frank Laushe, ko je ob blagoslovitvi spominske kapelice v Gaju junakov na Slovenski pristavi pri Clevelandu, Ohio, pribil svoje prepričanje: „Tito bo odšel, komunizem bo prešel, Slovenci pa bodo živeli naprej!“ — Dokler bo živ spomin na naš slovenski ponos, na naše slovenske domobrance, tudi ne bodo pozabljene besede priznanja ameriškega senatorja Franka Lausheta: „Slovenski domobranci, mladi, zdravi, v najlepših letih svojega življenja, so se hrabro postavili za obstoj slovenskega naroda in za svobodo! Tako, bratje in sestre, bodite ponosni! Prišel bo čas, na katerega moramo biti pripravljeni, da bomo nastopili in pregnali iz naše dežele Slovenije, ravno tako kot iz Amerike, komunistično bolezen.“ — Senator Frank Laushe! V *Taboru* združeni bivši in sedanji domobranci smo pripravljeni! — Ta naša pripravljenost v zvestobi Bogu — Narodu — Domovini naj Vam bo, velikemu demokratu, svobodnjaku in protikomunistu naše najlepše darilo za jubilej z našo toplo molitvijo k Vsemogočnemu, da nam Vas še ohrani mnoga, mnoga leta v prvih vrstah paladinov za svobodo!

SLAVKO SKOBERNE — 50-LETNIK

Dne 18. marca bo srečal Abrahama naš stanovski tovariš, bivši sourednik „Slovenskega doma“, poznani javni in predvsem neizprosni protikomunistični delavec izza časov revolucije, g. Slavko Skoberne.

Nepozabni bodo ostali v slovenski zgodovini dnevi, ki jih je prebil ob strani stotnika Vuka Rupnika v Novem mestu v usodnih septembrskih dneh leta 1943, saj bi se brez Slavčevega sodelovanja najbrž marsikaj razvilo čisto drugače kot se je. Tudi ne bo pozabljeno, da je bil na nezavzetni straži pri reviji „Slovensko domobranstvo“ do trenutka in preko, ko je vrsti drugih bilo delo pri reviji onemogočeno. Slave je znal ostati „na položaju“ do

konca! Naš najbolj udarni protikomunistični dnevnik „Slovenski dom“ pa je itak z vseh strani dihal neugnani Slavčev značaj.

Ko se mu bivši in sedanji domobranci in vsi protikomunistični boreci zahvaljujemo za vse, kar je dobrega storil za naš boj, ga ob lepem življenjskem jubileju pristrčno pozdravljamo in kličemo: Na mnoga leta — v svo-
bodni domovini, ki je bila njegov cilj pri vseh njegovih delih!

Z nekoliko zamude, pa zato nič manj toplo, pozdravljamo g. Franca Trilerja, ki je dne 3. januarja praznoval 60-letnico. Na mnoga leta v zdravju in zadovoljstvu!

ZA PROTİKOMUNISTIČNO KRONIKO

Iz tajnega predavanja, ki ga je imel v preteklem letu mladi sovjet-ski znanstvenik Aganbegjan pred člani neke moskovske založbe gospo-darske literature, so se zvedele na-slednje predavateljeve ugotovitve:

— Sovjetski gospodarski prira-stek se je zmanjšal po letu 1959 za 2/3, pri kmetijstvu pa celo za 9/10. Zaradi tega je stvarni dohodek sov-jetskega prebivalstva močno padel.

— Skoraj vsa sovjetska državna skladišča so blokirana s proizvodi, ki se ne morejo prodati, med njimi tudi taki, ki zaradi slabe kvalitete ne najdejo odjemalcev.

— Konkurenca z ZDA je zato ta-ko težka, ker so sovjetski in ame-riški izdatki za oboroževanje skoraj enaki, sovjetski gospodarski potencial pa za polovico manjši od ameriškega.

V borbo proti komunistom!

Nad 400 oficirjev in 7000 pod-oficirjev in vojakov ameriške vojske, ki je razmeščena v Zahodni Nemčiji, je zaprosilo za premestitev na fron-to v Vietnam. Glavni stan te vojske v Stuttgartu je že odobril 2360 takih

prošenj, kakor pove poročilo tiskov-ne agencije DPA z dne 5. januarja 1966.

Vračanje k stalinizmu

Med mnogimi znaki, ki kažejo, da se Sovjetska zveza vrača k sta-linizmu, je postavitve Nikolaja A. Mihajlova na čelo urada za literarne zadeve (GLAVIT). Imenovani je bil osebni prijatelj Stalinov in nekaj ča-sa vodja sovjetske mladinske komu-nistične organizacije (KOMSOMOL) ter znan kot eden na'strožjih funk-cionarjev za časa Stalina. Ko je Hru-ščov začel protistalinistično kampa-njo, ga je poslal daleč od Moskve — v Indonezijo za veleposlanika. Tisti, ki so Hruščova odstranili, so Mihaj-lova poklicali nazaj v Moskvo in mu dali pomembno oblast nad književ-nostjo.

Tito prodaja orožje, ki mu je bilo podarjeno

Iraška vojska, ki se bojuje že 5 let proti uporniškim Kurdom, je pri svoji lanski jesenski ofenzivi ugoto-

Prizor je bil posnet dne 6. februarja 1944 v Črni vasi na Barju. Kmečki vozovi z bednimi ostanki ponosnih, stoletnih domačij, ki so jih izropale komunistične krvave drhali samo zato, ker so hotele ostati še naprej slovenske, so se zatekali vsaj po zaščito golega življenja njih ponosnih gospodarjev. Kam naj bi šli, če bi ne bilo domobrancev? Na to vprašanje naj dajo narodu odgovor tisti, ki svojo sramoto skrivajo za izgovor, da je „slovensko domobranstvo nastalo v njihovo presenečenje in razočaranje“. Komunisti vedo bolje, zakaj je nastalo. Zato se ga še danes boje bolj kot takrat. Ker ga narod doma razume prav tako kot takrat...

vila, da imajo uporniki drugačno in boljše orožje, kot so ga prej imeli. Raziskovanja so dognala, da je to orožje, ki so ga ZDA izdelale tik pred vojno v Koreji in ga poslale Titu, ko mu je takrat pretila nevarnost od Stalina.

Primerjava moči

Ob začetku leta 1966 je razmerje sil ugodno za nekomunistične naro-

de. Primerjava teh relativnih moči nam odkrije, da je skoro vsa moč komunistične Kitajske bazirana na številni moči njenega prebivalstva. Letni bruto proizvod komunistične Kitajske je leta 1965 znašal okrog 60.000 dolarjev, torej manj kot desetino proizvodnje ZDA, ki so dosegle vrednost 671.000.000 dolarjev. Komunistična Kitajska izdelata letno okrog deset milijonov ton jekla, do-

čim ga ZDA napravijo okrog 131 milijonov ton. Oborožena sila komunistične Kitajske znaša nekako 2 milijona 486.000 mož, a ZDA imajo trenutno okrog okrog 2.656.000 vojakov. Poleg tega razpolagajo Kitajci z nekako 2.500 letali zastarelega sovjetskega tipa, dočim imajo ZDA 20 tisoč letal, vključno več sto medcelinskih bombnikov. Rdeča Kitajska zaenkrat nima atomskega orožja niti ne razpolaga z raketami velikega dosega. Njihova mornarica tudi ni dobro opremljena: štirje rušilci in okrog 30 podmornic so največje enote.

Države, povezane v NATO imajo še vedno prednost pred Sovjetsko zvezo in njenimi zavezniki. Nekaj primerov: podpisnice NATO imajo skupaj 500 milijonov prebivalcev, dočim dosežejo podpisnice Varšavskega pakta le 330 milijonov prebivalcev; letni produkt NATO držav doseže vsoto 1.100.000.000.000 dolarjev, dočim države Varšavskega pakta proizvajajo le za 350.000.000.000 dolarjev; NATO ima na razpolago 6 milijonov vojakov proti 3.500.000, ki jih imajo podpisnice Varšavskega pakta; dalekosežnih raketnih izstrelkov ima NATO okrog 1.400 proti 300 izstrelkom držav Varšavskega pakta.

Združene države in njeni zavezniki, zaključuje revija „U. S. and World Report“, od koder imamo te podatke — imajo torej veliko prednost pred obema komunističnima imperijima in ta prednost se verjetno v bližnji prihodnosti ne bo zmanjšala.

Pripomniti pa moramo, da po na-

šem mišljenju in izkušnjah, še ni dovolj zanašati se na vojaško in gospodarsko premoč, kajti v borbi s komunizmom je važna tudi ideja; kakšna pa je tu pripravljenost obeh strani in njeno razmerje, tega pa omenjena revija ne pove.

Komunizem zgublja na privlačnosti pri mladini

24-letni ameriški časnikar Bruce K. Chapmann, znan po svojih spisih o mladinski aktivnosti v politiki, je po končanem potovanju po svetu v lanskih poletnih mesecih napisal članek, v katerem kaže na pešanje komunizma med mladino v svetu. Na VII. svetovnem mladinskem festivalu v Moskvi leta 1957 je bilo 34.000 udeležencev; na naslednjem, ki je bil leta 1962 v Helsinkih, pa le 10.800. IX. festival je bil določen za leto 1965 in to v Alžiru. Toda, ko je tam prišlo do sprememb v državnem vodstvu (odstavitev Ben Bella po Bou-dienneu), je pripravljalni odbor po-basal kovčke in odšel po najkrajši poti v Bolgarijo z namenom, da festival organizira v Sofiji. Ker se niso posvetovali ne s predstavniki vlade ne s predstavniki mladine dežele gostiteljice, preden so to sklenili, so se zamerili ne samo Alžircem, temveč tudi drugim afriškim narodom. V Bolgariji pa so imeli smolo, saj tam-kajšnje oblasti, čeprav komunistične, niso ustregle njihovim željam, tako da so bili prisiljeni prestaviti festival v leto 1966, ne da bi se sporazumeli tudi glede mesta.

DOKAZI SLOVENSKE ŽITNOSTI

Povsod, kjer bivajo Slovenci, puščajo dokaze svoje žitnosti. Je jih toliko, da bi napolnili knjige. Pred kratkim so zopet Slovenci v Argentini prinesli novi dokaz. V mestu Berazategui v okolici Buenos Airesa je 15 tamkaj živečih družin v nedeljo dne 28. novembra 1965 dalo blagosloviti novi Slovenski dom. Blagoslovitev je bila združena s celodnevno prireditvijo, ki so se je udeležili številni rojaki iz drugih slovenskih naselbin v Argentini. Ko „Tabor“ vsem, ki so si pridobili zasluge za novi dom, s slovenskim ponosom čestita, prinaša pozdravni govor predsednika svojega konzorcija g. inž. Toneta Matičiča, ki je ob tej priložnosti v našem imenu izrekel sledeče besede:

Rojaki in rojakinje!

Vedno smo govorili: Kjer se zbereta dva Slovenca, je pevski zbor. Zato je bila naša domovina dežela pojočega naroda. — Velik nemški pesnik je pustil zapisano: Kjer pojo, tam mirno prisedi; zakaj slabi ljudje peti ne umejo! — To nam je bilo v čast!

Po vdoru mednarodnega komunističnega zločinstva, ki nas je raztreslo po svetu, smo značaj dobrega naroda odnesli s seboj. — Naša pesem dobrega ljudstva odslej doni preko zemeljskih celin.

Pesmi pa smo v svetu pridružili še eno lastnost dobrega naroda. Kjer smo zbrani v skupinah, pustimo korenine. Sebi v tolažbo, tujcu v dokaz naše bitnosti.

To so naši domovi!

V njih se zbiramo. Tam učimo našo mladino ljubiti narod očetov. Tam pojemo pesmi dobrega ljudstva. Tam tolažimo naša ranjena srca. Tam kujemo našo zvestobo Bogu — Narodu — Domovini.

Zato nam je vsak novi dom v zamejstvu v čast in ponos. Vsakega se veselimo. Vsakemu želimo, da bi do dna izpolnil poslanstvo, ki bo še poznim rodovom ohranjevalo v tujem morju neusahljivo žitnost dobrega slovenskega naroda.

Ko TABOR to želi, ve, da bo to poslanstvo izpolnil tudi ta novi Slovenski dom v mestu Berazategui.

Zato vsem, ki so si zanj stekli zasluge, iz slovenskega srca čestitamo in se vam za novi dom tudi zahvaljujemo.

Naprej torej, dobri Slovenci!

Za Boga — Narod — Domovino!

Hurlingham, 22. januarja 1966.

Spoštovani gospod predsednik!

Spoštujem Vas kot trezno, stvarno mislečega, politično strpnega, svobodoljubnega človeka in predvsem poštenjaka. Zato sem z iskrenim zadovoljstvom v vednost, da ste stopili na čelo gibanja, ki je prvotno imelo določen cilj: dati zadoščenje poveljniku domobranstva, ki ni bil samo genialen vojskovodja, marveč tudi kot človek — zlata duša.

Prepričan sem tudi bil, da ima glasilo „Tabor“ predvsem namen poveljati pred zgodovino mučeništvo domobranskih junakov. Prva številka letošnjega „Tabora“ pa mi je odprla oči. Iz njene vsebine je razvidno, da se je prelevila v glasilo jugoslovansko usmerjenih politikov.

Ali ni ironija, da ste mi podelili funkcijo razsodišča, v prvi številki „Tabora“ pa je že sledil (namerno?) napad name. Članek, ki ga omenja g. Rigler, sem namreč napisal jaz. Čudno se mi zdi, da je g. Rigler potreboval sedem let, da je z nekaj šablonskimi stavki reagiral na ta članek...

Pozivam g. Riglerja, naj točko za točko izpodbije moje trditve, toda ne z demagoškim zavijanjem dejstev. O kakem zaničevanju in sovraštvu do srbskega naroda v članku ni govora. Vzel sem na kritično rešeto zgolj čaršijo, njene politične, gospodarske, kulturne, vojaške in tudi verske predstavnike, ki so slovenskemu narodu vzeli ime in zastavo, simbol slovenstva. Iz vsega srca želim srbskemu narodu v samostojni srbski državi, da bi prevital na gospodarskem in kulturnem področju, kar kot slovenski idealist (ne politik) želim tudi svojemu narodu.

Večina odbornikov mojega članka gotovo ni brala, ali pa jim je splahnel iz spomina. Zato dajem kot avtor „Taboru“ pravico, da članek ponatisne v celoti. Potem šele lahko sledi polemika. Na povabljeni sestanek v nedeljo ne pridem, ker se v ustne debate ne spuščam. Karkoli sem kdaj napisal, ne preklicujem. Zlasti pozivam g. Riglerja, naj ovrže citate iz omenjenih dveh srbskih zgodovinskih knjig, v katerih kar mrgoli naravnost smešnih zgodovinskih netočnosti.

V celoti tudi odobravam izjavo predsednika Slovenske kulturne akcije g. Jurčeca, v pismu na g. Cofa, v katerem med drugim podčrtava: „...Slovenska kulturna akcija, zvesta svojemu prvotnemu namenu, hoče zajeti čim širše področje slovenske problematike...“ To ni samo pravica Slovenske kulturne akcije, marveč njena častna dolžnost. Bo nazadnje še kak diktatorsko usmerjen jugoslovanski nacionalist zahteval, naj mu Slovenska kulturna akcija pošilja svoje rokopise v cenzuro!

Načelno se tudi strinjam z „Osebnim stališčem“ domobranskega nadporočnika Bude v isti številki „Tabora“, kjer na koncu poudarja: „Njuna

glavna naloga (namreč naloga organizacij „Tabora“ in „Vestnika“) naj bi bila, poleg protikomunističnega delovanja in medsebojnega tovarištva, **buditi slovensko državljansko zavest.**“ (Podčrtal jaz.)

Le preveč nekateri frazarijo o Slovenski narodni vojski — Domobranstvu — ko svoje vojske nismo imeli ne pod Avstrijo, ne pod prejšnjo totalitarnistično Jugoslavijo in je tudi ne bomo imeli — po padcu sedanjega režima — v bodoči centralistični Jugoslaviji. Slovenska narodna vojska (Domobranstvo) pod poveljstvom generala Rupnika, danes — in nikdar več! — če si ne bomo priborili **suverene slovenske države.**

Upam, da bo g. urednik „Tabora“ to pismo — če je objektivno — v celoti objavil v Vašem glasilu.

Obljubljeni članki sledijo, ko dobim na razpolago pisalni stroj. Bodo povsem **nepolitični.**

Z vsem spoštovanjem vdani

Mirko Kunčič.

Dodatek. Da bodo somišljeniki vedeli, zakaj se nisem udeležil sestanka, na katerem se bo po izjavi g. Šušteršiča **predvsem debatiralo**, naj kdo — če se Vam zdi potrebno, prebere to pismo.

Še nekaj. Vsak mesec bom prispeval 500 pesov za Invalidski fond, da bom tako povrnil, kar ste dobrohotno prispevali za pogreb mojega nad vse ljubljenega sina Matjaža.

V SPOMIN

Slovenske protikomunistične zdomce in slovensko planinstvo v Argentini, predvsem pa prizadeti družini, je zopet zadela boleča, nepopravljiva izguba dveh mladih slovenskih življenj. Dne 17. januarja sta mlada planinca **Tomaž Kralj** in **Božo Vivod** naskočila Argentinski vrh Tronadorja v bariloških Andih in izginila v ledenem pobočju neusmiljene gore. Dvoje mladih idealistov je tako zopet neizbrisno zapisalo še dvoje slovenskih imen v večne granitne skale argentinskih gora, kjer so si slovenski planinci že s Pangerčevo, Bertoncljevo, Jermanovo in Arkovo generacijo postavili spomenike, ki bodo ostali za vedno zapisani v analih argentinskega in ameriškega planinstva. Če je prizadetima družinama in slovenskemu planinstvu v Argentini to lahko vsaj nekoliko v tolažbo, gre z njo doživeto slovensko sožalje **TABORA** s prošnjo k Vsemogočnemu, da bi **Tomaž Kralj** in **Božo Vivod** našla pri Njem večni mir, ki naj jima bo povračilo za nedosežene ideale, katerim je služilo njuno življenje.

Iz daljnje domovine je prispela žalostna novica, da je v Kranju umrl g. Ivan Cof, oče majorja Emila Cofa, poveljnika domobranskega jurišnega bataljona. Ob bridki izgubi, ki je zadela dragega prijatelja soborca, mu tudi „Tabor“ izraža svoje iskreno sožalje.

Bolj kot nikdo je Rupnikovo osebnost v letih groze ponazoril karikaturist. Slikar P. je za generalovo 64-letnico naslikal sledečo karikaturu: Bivši župan slovenske prestolnice raste iz ljubljanskega grba v podobo kranjskega orla z domobranksko kapo na glavi. Slok, v oguljeni, tipični olivnozeleni obleki, ki si jo je dal predelati iz uniforme, stoji general Rupnik in iz odprtih rok mu padajo kupi prošenj, na katerih stoji generalov podpis in beseda: Pomagati! „Angelček“ na levi je magistratni tajnik Ante Gaber,

CICIBAN POSLUŠA VETER V GOZDOVIH

Očka, povej mi, kaj v temni je šumi;
kaj to vzdihuje in tuli ves čas? —
— Ciciban, beži no; veter tam glumi,
pleše med drevjem in stresa svoj mraz...

Kruta je zima vse pomorila —
ti se ne spomniš — gozdni ta kras.
Reveža vetra zdaj goni nemila;
rad bi ogrel si roke in obraz.

Roke otrdele, noge zledenele
in usta, ki zvrhal sneženi je prah;
in oči — in oči..., od ledú oslepele;
in srce — in srce..., ki razklal ga je strah...

Lepo se to sliši; a, očka, pogledi:
Tisoč luči gre s hriba na hrib;
kot za pogrebom vse v isti sledi —
padajo v brezna, ugasnivši za hip...

— Kaj bi tja gledal! — Le sem se obrni!
To sveče ledu so od drevja viseče,
ki v temi prižiga jih mesec srebrni,
in zvezdnati sij, ki v noči leskeče...

Očka, ti gluhi si in slepi prav zares!
Ne vidiš, da vse mrgoli po gozdovih?
Iz vsake globeli prižiga se kres
in angeli beli stoje po vrhovih... —

— Molči že vendar in stisni se k meni! — — —
Ciciban..., to so mrtvi domobranci —
na tujem izdani, doma pomorjeni...
Od tebe zvedó naj to še zanamci!

ki je imel na skrbi naklado poštnih znamk, pa se mu je ena prilimala na goli zadek. Generalu prižiga najslabšo vrsto cigaret „Ibar“, ki jih je prezident takrat kadil in ki mu jih iz odprte škatlje ponuja tajnik pokrajinske uprave kap. freg. René Podhorsky — „angelček“ na desni. Latinski napis pomeni: Leon Rupnik, vojskovodja, prezident Ljubljanske pokrajine v 64. letu življenja, leta Gospodovega 1944.

V SENCI DOLOMITOV

(Nadaljevanje)

Italijanom je bila njihova navzočnost trn v peti. Zavedali so se, da niso več absolutni gospodarji polčaja. Tudi so se hoteli držati skrivnih dogovorov s partizani o nenapadanju in pomoči: v to je spadalo tudi oviranje Vaških straž pri njihovem delu, kjer so že bile ustanovljene.

Zaradi tega so kmalu po prihodu fantov v grad Italijani z Drenovega griča sredi dneva pridrveli nadnje. Delali so se, kot da o kakšnem dovoljenju nič ne vedo, v resnici pa so jih bodle v oči le precizne puške „mauserce“ in dva mitraljeza. Pobrli so jim puške in jih zamenjali z dolgimi francoskimi „preklami“ na tri naboje, za zbrojevki pa so jim pustili dva grška „čoša“, ki sta klepala počasi in zamolklo, kot bi razbijal po leseni ograji. S tem so si zagotovili kontrolo nad strelivom, obenem pa so vse dobro orožje poslali partizanom v Krim, kakor je določal sporazum s komunisti.

Kljub tej hinavski igri okupatorske vojske so šli fantje na delo ponosno in polni zaupanja v pravico. Na vsakodnevni pohodi so partizanom zaplenili veliko jugoslovanskega orožja in tako zopet dobili dobre orožje v svoje roke. Taki so bili svojim nasprotnikom strah in trepet; niso jih pa mogli potisniti iz Ključa, kjer so bili zakopani in zastraženi, kot bi nameravali za vedno ostati tam, obenem pa so imeli dobro zvezo z Gorenjsko in Primorsko.

Legionarji so bili precej oddaljeni od svojih vasi, kamor so partizani še vedno prihajali in ropali njihove domove. Nobena hiša ni ostala nedotaknjena. Ljudje so živeli v neprestanem strahu in joku.

Končno so fantje le izprosili poveljnika, da je sedemnajstim dovolil oditi v šolo na Log, kjer bi bili bliže domu in bi tako uspešneje branili domače. To so bili po večini fantje iz Brezovice in Loga.

V šolo so prišli zgodaj popoldne prve dni oktobra. Bil je meglen in zadušen dan, kakršnih jeseni na Barju ne manjka. Takoj so začeli okrog šole opletati bodečo žično ograjo. Nekateri so zazidavali okna in vrata, čeprav v svojem velikem idealizmu s partizanske strani niso videli posebne nevarnosti. Dela niso končali, tudi žična ograja ni bila docela sklenjena.

Proti večeru sta se od brezovške strani pripeljala italijanski tenente in Logarjev Janez.

„Kdo je poveljnik?“ je vprašal Logarjev, kot da je prinesel zelo važno sporočilo.

„Meni je zaupana ta desetina vojakov; poveljnik je v gradu,“ je odločno dejal Blažonov, ki je ves zasopel pritekel po stopnicah.

Logarjev se je obrnil k Italijanu in se delal tako važnega, kot da samo on zna italijansko. Potem je spet spregovoril po slovensko:

„Imate zadosti orožja? Nič kaj posebno varno se mi ne zdi tule pod hribem. Saj še za strel ni prostora vmes.“

„Francoske imamo, to je vse,“ je brez zadrege povedal podnarednik. Zbrojevko, ki so si jo pred nekaj dnevi priborili od partizanov v Brezju, je zamolčal; ni zaupal ne Lahu, ne občinskemu svetovalcu.

Janez je zmajal z glavo, stopil za vogal in z očmi premeril razdaljo od šole do gozda. Potem se je pa spet vrnil in dejal zaskrbljeno:

„Ste se že utrdili, kot vidim; vendar ne bi rad stražil todle...“

„Nič se ne boj; korajžnih fantov ni nikjer strah.“

„To je že res. Sam najbolje veš, kakšne vojake imaš. Če ti bo kdaj treba orožja ali pomoči, kar name se obrni! Sicer je pa grad blizu, če bi le kaj prišlo.“

Segel mu je v roko. Za njim je storil isto tudi italijanski oficir. Potem sta se hitro odpeljala.

Blažonov je zamišljeno gledal za njim, ko sta izginjala proti Lukovici. Bil je ves spremenjen v obraz. Vojaki so to opazili.

„Kaj sta spet hotela?“ je vprašal Slavko, ko je odhajal za šolo na stražo.

„Govori, kot bi prišel ponujat pomoč, toda — tu notri mi nekaj pravi, da s tem človekom ni vse v redu... Morda se motim, Bog ve. Dobro straži; zdaj smo v tvojih rokah!“

„Brez skrbi! Če se le kaj zgane, bom streljal,“ mu je zagotovil fant.

„Prav. Živio, Slavko!“

Razšla sta se. Slavko je na vogal brž znosil kup kamenja in nanj naslonil puško.

Vodnik je odšel v šolo, kjer je takoj ukazal, naj strojničar zavzame položaj na severozahodni strani proti gozdu. Na drugo stran šole je poslal še enega vojaka; eden pa je moral stopiti k oknu, ki je gledalo čez ravnino proti Dragomeru. Ostalim fantom je dovolil, da so si pripravili ležišča; vendar so morali leči s polno opremo. Sam je hodil od sobe do sobe, govoril z vojaki, stopil k stražarjema na dvorišče, potem pa se spet vrnil v sobo, kjer so fantje molili režni venec.

Zunaj se je nenavadno hitro stemnilo. Kazalo je, da se bo napravilo k dežju. Po njivah je šuštel turščina, v bližnjem gozdu so se obletavali kostanji. Kot nalašč noč, ki človeka uspava in odpočije.

Tedaj je stražar zaklical, kar mu je dalo grlo:

„Stoj!“

(Sledi)

ARGENTINA

9. redni tabor DSPB Tabor dne 21. nov. 1965 je na predlog g. Jožeta Jenka z glasnim odobravanjem sprejel sklep, da se vdovi našega mučeniškega vrhovnega poveljnika ge. Olgi Rupnikovi pošlje šopek nageljnov s slovenskimi trakovi in pozdravno pismo, s čemer bi vsaj v majhni meri bilo zadoščeno slovenskemu poštenju — po več kot dvajsetletni pozabi na ženo, ki v popolnem odmaknjenju kot upokojena šivilja deli težko usodo slovenskih zdomcev. — Na svoji zadnji seji v Letu junakov je tudi glavni odbor ZDSPB Tabor sklenil poslati ge. Olgi Rupnikovi pozdravno pismo, ki mu je priložil kot simbolično božično darilo nakaznico za 20 dol. — Op. ur.

DSPB—TABOR
v Argentini

Ramos Mejía, 21. novembra 1965.

Visoko cenjena gospa Olga Rupnik!

Zborovalci, zbrani na devetem rednem taboru, Vam pošiljamo pri-srčne pozdrave ter izraze velike hvaležnosti, globokega spoštovanja in vdanosti, spominjajoč se ob tem našem zborovanju in zaključku velike obletnice mučeništva naših bratov in nesmrtnega junaka in očeta domobranske vojske, Vašega soproga generala Leona Rupnika.

Véčna slava njegovemu spominu!

BOG — NAROD — DOMOVINA

Za odbor:

Starešina
Korošec Ivan

Tajnik
Amon Marijan

ZDSPB—TABOR

V letu junakov
Cleveland, 15. decembra 1965.

Spoštovana gospa Rupnik!

Ko zaključujemo LETO JUNAKOV, Vam v imenu glavnega od-bora voščim vesele božične praznike in srečo v novem letu.

Na zadnji seji v tem letu smo se posebej spominjali vseh mrtvih domobrancev, kakor tudi tistih, ki so pred 20 leti izgubili svoje naj-dražje. V vrsti svetih maš, ki so se tu v Clevelandu darovale za padle-

in pobite vsak mesec v tem letu, je bila v nedeljo 12. 12. 65 zaključna sv. maša, katere so se udeležili skoraj vsi člani Tabora.

Z božičnimi čestitkami Vam, spoštovana gospa, v duhu hvaležnosti za veliko žrtev, ki jo je za nas vse doprinesel Vaš pokojni mož, naš nepozabni poveljnik general Lev Rupnik, pošiljamo skromno božično darilce.

Iskrene pozdrave nas vseh.

BOG — NAROD — DOMOVINA

Za glavni odbor
ZDSPB—TABOR
Branko Pogačnik

V nedeljo, dne 23. januarja so odborniki DSPB Tabor v Argentini ter člani konzorcija, uprave in uredništva revije „Tabor“ obiskali go. Olgo Rupnik na njenem domu, da so se ji zahvalili za gesto, ki priča o osebni veličini žene, katere materinsko skrbna gostoljubnost je bila po drugi strani za obiskovalce pravo doživetje; saj so tako neposredno in iz najboljšega vira zvedeli še dragocene intimnosti, ki obeležujejo tudi čisto človeške kvalitete našega vrhovnega poveljnika gen. Leona Rupnika, katerega se letos, ko bo poteklo 20 let od njegovega mučeništva, še prav posebej spominjamo.

G. Ivan KOROŠEC,
preds. DSPB—TABOR
v Argentini.

Temperley (Bs. As.), 13. 1. 1966.

Spoštovani gospodje!

Ker je vaše društvo včlanjeno v ZDSPB—TABOR, je moje pismo, čigar kopijo prilagam, kajpak namenjeno tudi vam. Kakor je iz njega razvidno, prilagam tudi nakaznico za 20 dolarjev, ki jo blagovolite nameniti v svrhu po moji tam izraženi želji.

BOG — NAROD — DOMOVINA

Vaša
Olga Rupnik

G. Branko POGAČNIK
za gl. odbor ZDSPB—TABOR
6707 Bonne Avenue
CLEVELAND, Ohio, 44103

Temperley (Bs. As.), 13. 1. 1966.

Spoštovani gospodje!

Ganjena do zadnjega kotička srca se vam zahvaljujem za plemenite misli, želje in pozdrave, izražene v vašem pismu z dne 15. 12. 1965, ki sem ga prejela včeraj, ker so pač tudi tu razdalje tako velike in delo tako pritiska na vse, da se celó med raztresenimi člani družine le poredko vidavamo.

Že vsega lepega, kar ste mi napisali, je zame kar preveč lepo božično darilo. Toda šli ste še dalje in priložili za darilo še nakaznico za 20 dolarjev.

Ker mislim, da pravilno tolmačim vašo hvaležnost žrtvi mojega pokojnega soproga gen. Leona Rupnika in zvestobo njegovemu zgodovinskemu poslanstvu za meni tako ljub in drag poštenu slovenski narod, ki je v uri preizkušnje znal dati iz sebe takšne junake, kot so bili vaši mrtvi sobojevniki in kot ste vi, preživeli slovenski domobranci, mi pač dovolite, da v spomin velikega Slovenca, ki je dal za svoj narod vse, kar je imel in bil, vaše darilo namenim tistim našim junakom, na katerih leži zdomstvo najtežje: Našim domobranskim invalidom!

S tem namenom bom vašo nakaznico za 20 dolarjev poslala tukajšnjemu odboru DSPB—TABOR za domobranski invalidni fond.

Za njo gre moja doživeta hvaležnost in moja molitev k Vsemogočnemu, da bi žrtev mojega pokojnega soproga in tisočev njegovih sobojevnikov obrodila bogate sadove za dragi slovenski narod in da bi On, ki je gospodar zgodovine, razlil svoje neusahljive blagoslove na vaše plemenito in rodoljubno delo za

BOG — NAROD — DOMOVINA

Vaša
Olga Rupnik

DSPB TABOR v Argentini — Na zadnjem rednem taboru je bilo izvoljeno novo starešinstvo društva, ki je takole sestavljeno:

Starešina: **Ivan Korošec**; podstarešina: **Jože Žerovnik**; tajnik: **Marijan Amon**, pomočnik: **Adolf Škrjanc**; strokovni načelnik: **Miloš Prelog**, pomočnika: **Radivoj Rigler** in **Bogdan Kosančič**; članski načelnik: **Jože Grabnar**, pomočnika: **Vencelj Dolenc** in **Božo Šušteršič**; gospodarski načelnik: **inž. Tone Matičič**, pomočnika: **Jože Avguštin** in **Polde Lah**; tiskovni referent: **dr. Stanko Kociper**, pomočnik: **Dušan Dimnik**; kulturni referent: **Ivan Oven**, pomočnik: **Lovrenc Tomažević**; zgodovinski referent: **Tone Šušteršič**, pomočnik: **Tone Gorše**.

Nadzorni odbor: **Jože Jenko**, prof. **Stanko Hafner** in **Ivan Makovec**.

Predsednik razsodišča: **Mirko Kunčič**.

Duhovni vodja: č. g. **Jože Guštin**.

V konzorcij revije „Tabor“ je vstopil kot duhovni vodja č. g. **Albin Avguštin**, župnik fare Santa Rita v Boulogne sur Mer, prov. Buenos Aires.

ZA BELEŽNICO

Od kod ta smer...?

„Smer v slovensko državo“; odgovorni izdajatelj **Stanislav Zupan**; uredništvo in uprava: **Rodríguez Peña 505, Villa Progreso, San Martín, Buenos Aires, Argentina**, telefon 755-1361; tiskana v **Talleres Gráficos „Editorial Baraga“ S. R. L., Pedernera 3253, telefon 922-4570, Buenos Aires**; leto 2., št. 11, pravi:

— ...kar se je doslej samo šušljalo — je, da je postal „Tabor“ ne domobranska (da ne rečemo slovenska!), temveč jugoslovenska trdnjava, v kateri hočejo umreti junaške, a brezsmiselne smrti predvsem srbobrani. Mi vam iz „nápolja“, ne izza plota, napovemo obleganje z mukami žeje in glada. Slovenski domobranci pa, ki se še niso zavedli, da so v „Taboru“ pod jugoslovensko plavo komando, bodo morali narediti izpad iz tega „gradu“, če hočejo slediti svoji vojaški slovenski tradiciji, kakor tudi slovenski tradiciji svojega prvotnega glasila, ki je na ta način že drugič uzurpirano. Vsekakor pa bo slovenska državna misel (ne „Smer“!) to trhlo trdnjavo zasedla v odkriti borbi in ne po „rovih“, kot ste to vi, jugoslovanarji, storili s pomočjo ne jugoslovanskega, temveč slovenskega domobranskega čustvovanja s „Taborom“. Naj živi slovenska država!

Beri: „Tabor“ je glasilo Zveze slovenskih protikomunističnih borcev, in sicer Kociprovih, Zboraških in plavogardnih. Je apolitičen, se pravi: proti Slov. ljudski stranki, proti Straži, proti Slovenskemu državnemu gibanju, proti Kulturni akciji itd. V njem lahko vsi svobodno izražajo, kar jim je „na duši in srcu“, se pravi: Jugoslavija. Skratka: Taborska apolitičnost se najbolje poimenuje: sračje gnezdo, polno plavih, belih in rdečih bleščečih črepinjc.

Mi pravimo: Je potrebno kaj pripomniti?!

Molijo za nas!

V nedeljo, dne 28. novembra 1965 je v katedrali v Sao Paulo (Brazilija) škof José Lafayette Perreira Alvares daroval sv. mašo, za katero je pripravljalni odbor, ki so ga sestavljale najvidnejše osebnosti iz Sao Paula, razposlal sledeča povabila:

Na prvo adventno nedeljo, ko krščanski svet praznuje dan emigranta, prosimo vsemogočnega Boga milosti prav posebej za: Kubance, Slovence, Hrvate, Srbe, Macedonce... (Nato je naštetih še 33 narodov, ki širom zemeljske oble trpijo pod krvavo peto mednarodnega komunizma).

Na povabilu smo takoj za Kubanci, ki so Latinski Ameriki prav posebej po skrbi, na drugem mestu imenovani Slovenci...

Poznajo nas! Molijo za nas!

Hvala, plemeniti brazilski narod! Hvala! — Bog plačaj!

Črnci vrši svoj posel...

V kratkem razdobju nekaj mesecev je kar šest novih afriških narodov spremenilo vlade, ki so se vdinjale bodisi kitajskemu, bodisi sovjetskemu komunizmu, in izgnalo preko meja vse komunistične diplomatske predstavnike in „tehnike“. Zanimivo je pri tem dejstvo, da vsa ta protikomunistična gibanja novih afriških narodov vrši mlada generacija, katere vodje štejejo nekako okrog 40 let... Mladina narodov, za katere bi bilo celo nekako opravičljivo, če bi po suženjstvu izkoriščevalnemu imperializmu iskali naslombe na komunizem, je pokazala, da je bolj zdrava kot mladina narodov, ki so toliko časa mislili, kako morajo bdeti nad prebujanjem afriške celine! — Črnci vrši svoj posel! In kako temeljito! Vzgledno in za sramoto takoimenovani višji beli rasi...

Mnogo prepozno!

Na proslavi spomina dr. Janeza Ev. Kreka in dr. Antona Korošca v mestu Ramos Mejía (Buenos Aires) v Argentini je tajnik Narodnega odbora g. Miloš Stare dne 14. nov. 1965 v svojem govoru med drugim ugotovil tudi sledeče:

Prav je, da iščemo resnico o dogodkih neposredne preteklosti. Toda, kdor bi danes to delo postavljaj na prvo mesto in celo na tak način, da nas razdvaja, zamegljuje naš edini in glavni cilj, pa če še tako govori, da se bori proti komunizmu.

G. Mišoš Stare se je tega spomnil mnogo prepozno. In težko verjame-mo, da bi mislil zares iskreno. Pred nami je namreč 18 letnikov njegove „Svobodne Slovenije“, kjer ne najdemo enega primera, da bi se vsa ta leta držal zgornjega pravila. Ne v svojem lastnem, ne v imenu Narodnega odbora še do danes ni preklical, da bi bila pisarija dr. Fr. Bajleca beja knjiga Narodnega odbora. Še manj je to dokazal z lastnim prispevkom k zgodovini naše neposredne preteklosti v lanskem „Zborniku Sv. Slovenije“. Kot odgovorni sourednik tega tudi pri izbiri gradiva za letošnji „Zbornik“ ni dokazal... Torej? — Besede, besede... Domobranci smo jim zadnjič verjeli, ko smo „sledili našim vodnikom“ — do Vetrinja... Sedaj hočemo vzgledov!

IZ PISEM

München (Zah. Nemčija) november 1965

Po dolgem času se zopet oglašam. Iz Slovenije smo dobili nekaj novih naslovov vdov in mater, za katere vemo, da so potrebne.

Vse izvode revije Tabor sem v redu prejel. Če morete, pošljite več izvodov. Potrebujemo jih za toliko naših ljudi, ki prihajajo sem na sezon-ska dela. Ti mladi ljudje ne vedo popolnoma nič o naši borbi. Pred nedav-nim je prišel mlad fant, ki je bil pred 20 leti še v plenicah. Občudovali smo ga, ko je prišel med nas. „Tabor“ je kar požiral. Seveda smo mu ga morali takoj odstopiti. Vprašanja so kar vrela iz njega. Njegovo začudenje nad domobransko vojsko (slike!) in nad popisi borb mu ni pustilo do sape. Vse je hotel vedeti: kakšne so bile uniforme, znaki, kakšne pesmi smo peli itd. Zato smatram, da naj bo ena izmed prvih nalog naših prijateljev, ki so raztreseni po Evropi, da navežejo stike s temi ljudmi in nesrečneže poučijo. Mladina doma se prebuja. Ne verjame več napihnjnim frazam o partizanskem junaštvu. Resnica pronica — sicer počasi, toda nezadržno na površje. Mladina je za njo mnogo bolj dovzetna kot naša generacija, ki „je že vsega sita“... Ne prezrite torej tega nad vse važnega področja! „Tabor“ bo v domovini opravil več kot med nami, posebno ker je zares vzgled svobodnega časopisa. Bravec ima občutek, da iz njega piha zares široka sapa v svobodi dozorelega rodu!

Vam in vsem ostalim priske pozdrave!

Ko. Ki.

Cleveland, Ohio, dec. 1965.

Ker so mnjenja okoli Mauserjeve knjige „Ljudje pod bičem“ še vedno deljena, mislim, da Vas bo zanimalo, kaj mi je pisal Mauserjev sošolec, duhovnik, ki je pred kratkim umrl v domovini. Med drugim piše takole:

Lepo opisuje dvogovore. In močno. Kjer je pa treba zaostriti, se umakne. Udarja po vseh, tudi po duhovnikih in belčkih. Tako, da bi ta knjiga mirno lahko izšla v Ljubljani. Le povej mu, da ni nam napravil nikakšne usluge. Že opisuje nekaj; toda proti komunistom je vse le mimogrede. Drugače je pa knjiga lepa, močna in je branje prav sočno. Naslov pa nikakor ne opraviči vsebine. Naslov je grozan, vsebina pa za vse. Nihče mu ne more zameriti; komunisti še najmanj. Knjiga je pa izredna.

Lepe pozdrave vsem pri „Taboru“!

S. Š.

Cleveland, Ohio, dec. 1965

Pošiljam kar na Tvoje ime ček za 10 dolarjev. To je za „Tabor“ 1966, ki mi ga pošiljajte po zračni pošti. Saj vedno tako težko pričakujem nove številke. Ravno tako ostali člani in naročniki. Z vsebino in opremo so vsi navdušeni. Zato vsem hvala lepa za vse žrtve, s katerimi pripomorate, da je „Tabor“ na tako zavidljivi višini. Zato mu pa tudi noben napad ne more do živega. Pa tudi ne bojte se jih! Vemo točno, kdo je začel z razdorom. Ker vidijo, da nam ne morejo do živega, so sedaj tudi tu začeli s parolo, da je „Tabor“ proti duhovnikom. Mi se vsemu temu smejimo, ker vemo, da večina naše duhovščine odobrava „Tabor“. Vsaka laž ima namreč kratke noge.

Lepe pozdrave!

M. Z.

NA UREDNIŠKI MIZI

Prof. Maria L. Vasconcelos. — Iskrena hvala za obe knjigi, ki bosta dobro služili našemu študiju sodobnosti. Prav tako se Vam toplo zahvaljujemo za obe številki ukrajinskih „Visti“. Našo upravo bomo naprosili, da bo z njimi stalno izmenjavala naš „Tabor“. Slovenski grb, ki Vam ga še vedno dolgujemo, boste v kratkem prejeli. S posebno zahvalo za vse, kar storite za naš slovenski narod, da ga pravilno spozna tudi plemeniti brazilski narod, naši hvaležno topli pozdravi.

L. Zajec. — Tako da! S takšnimi prispevki ne bo težav. Čeprav nas stanejo dela, jih bomo vedno radi priobčili, če bo le prostor. Vedeti namreč morate, da ni vse za tisk. S tem seveda nočemo reči, da nimate prav in da se z Vami ne strinjamo. Kar korajžno se držite! Lepo pozdrave in pišite nam še svoje drobce!

Ko. Ki., München. — Hvala za vzpodbudne misli. Odlomek iz Vašega pisma, ki ga priobčujemo na drugem mestu, naj bo vzpodbuda vsem našim prijateljem, ki so ostali na pragu zaslužjene domovine v Evropi. Pozdravljeni!

Branko Rebozov. — Ko se Vam zahvaljujemo za Cicibana, upajmo, da ni zadnja pesem, ki nam jo bo darovalo Vaše kvalitetno pero. Pozdrav!

TISKOVNI SKLAD

Darovalci iz ZDA v am. dolarjih:

Lojze Zajec	2.50
Pavle Borštnik	2.50
Albin Longar	2.50
Jože Omahen	.50
Lojze Zajec	2.—
Rudolf Lukež st.	1.50
Jože Bizjak	1.50
Branko Lukež	1.50
Ruži Lukež	1.50
Dr. Franc Lukež	1.50
Lojze Petrič	2.50
Milan Krampelj	1.—
Milan Zajec	8.—
Janez Pičman	2.50
Danilo Kranjc	1.50
Marijan Jakopič	.50
Slavko Štepec	2.50
Jože Smolič	2.50
Janez Hauptman	5.—
Ivan Hočevnar	5.—
Zdravko Novak	2.50
Anton Zidar	.50
Leo Debeve	.50
Tone Ivec	.50
Janez Hauptman	5.—
Ing. Tone Arko	.50
Jože Ovčjak	.50
Marijan šuštaršič	5.—

Lojze Mohar	1.—
Lojze Jarem	2.50
Franc Štrukelj	.50

Skupno USA dol. 67.50

Darovalci iz Argentine v pesih:

Hribar Marijan, Ramos Mejía	60
Dr. Est Jože, Haedo	350
N. N., San Justo	60
Skupina Ciudadela	500
Peršuh Janez, Monte Grande	50
Indihar Lado, San Justo	250

Skupno pesov 1.270

INVALIDSKI FOND

Štefanič Jože, Tortuguitas ..	100
Dr. Est Jože, Haedo	350
Peršuh Zalka, Monte Grande	200
Tome Tine, Capital	500
Indihar Lado, San Justo	250
Kastelic Anton, Bariloche, na- mesto cvetja za pok. gospo	
Terezo Gorjup roj. Čuk ..	2.000
Bevk Ivan, Muñiz	300
Uštar Franc, San Justo	500
Radivoj Rigler, Don Torcuato, mesto cvetja na grob svo- jemu stricu Alojziju Rigler- ju in na grob očetu prijate- lja Emila Cofa	1.000
Skupno pesov	5.200

SLOVENSKO ZAVETISČE BO DELO VSE SLOVENSKE EMI-
GRACIJE IN NIHČE NE BO IMEL PRAVICE ZASLUG. VSA
PRAVICA BO PRAVICA REVEŽEV, ZASLUGA PA PRIPADA
NASIM MRTVIM. SLOVENSKO ZAVETISČE BO IZGOVORJENI
KOT POMOČI POTREBNIM SLOVENCEM IN ZA VSTOP NE
BO POTREBNA LEGITIMACIJA.

Osnovni pogoji	49
Domobrančeva razmišljanja (Luis Zajec)	50
DOMOBRAVNČEVI ZAPISKI	
Na pohodu (Fant z Dolenjske)	57
ZA DOKUMENTE	
Izvid k Vetrinjski žaloigri (S. G. G.)	59
NAŠI MOŽJE	
Senator Frank Laushe — 70-letnik	63
Slavko Skoberne — 50-letnik	63
Franc Triler — 60-letnik	64
ZA PROTİKOMUNISTIČNO KRONIKO	64
Dokazi slovenske žitnosti	67
RAZLIČNI POGLEDI (Mirko Kunčič)	68
V SPOMIN	69
Ciciban posluša veter v gozdovih (Branko Rebozov)	71
V senci Dolomitov	72
IZ DRUŠTEV	74
ZA BELEŽNICO	77
IZ PISEM	79
NA UREDNIŠKI MIZI	80
TISKOVNI SKLAD TABORA	III
INVALIDNI FOND	III